

bevise sig halstarrige, blive de ikke annammede dertil, men befales Gud, at han for sin uendelige Barmhertigheds Skyld vil virke en kraftig Omvendelse og Bodfærdighed hos dem, at de ikke maatte bortdøe i deres Halstarrighed, men ved Guds Aands Kraft endnu komme til Sandheds Bekiendelse og døe salig. Naar Dagen er, at Executionen skal forrettes, da skal Præsten, i hvis Sogn Executionen skeer, med flere, om behov gjøres, være betimeligen hos den Fangne, een eller to Timer, førend det skal angaae, og da skal han med god Andagt og Omhyggelighed igien paaminde ham om det, som han i de forledne Dage har handlet med ham, samt (paa den her befalede Maade) formane, trøste og berede ham til Døden. Dersom Præsten fornemmer nogen Frygt eller Banghed hos Synderen, skal han lade give ham Viin; dog skal Præsten heri see vel til, at han ikke drikker for meget, og saaledes besværer sit Hierte med Drukkenkab. Paa Retterstedet skal Præsten forblive hos ham, tale til ham, læse og bede med ham, indtil han er henrettet. Dersom han enten hænges eller brydes paa sine Lemmer, eller og levende martres og deles, da maae Præsten ikke forlade ham, førend han er død.

VII Cap.) Om Bandsættelse og Afløsning af Band. (Efr 2-9-11:24).

I Art.) Om Bandsættelse.

De, som skal sættes i Band, skal Præsten 3de Søndage i Rad lyse for af Prædikestolen (paa den her foreskrevne Maade). Men hvis han (hun) da ikke indstiller sig inden det bliver udlyst, skal Præsten, efter Provstens og Bispens foregaaende Raad og Samtykke, siden fare fort med Bandsættelsen, og ved Navn udelukke samme Person af Guds Menighed paa følgende Maade; Søndagen, efter Prædiken er ude og alt andet er forkyndt af Prædikestolen, begynder Præsten at tale (efter en her anført Formular) og slutter saaledes; Jeg kundgør og aabenbarlig forkynder; »At N.N. for slige grove Forseelsers Skyld er et Bands-Menneske og udelukt fra den christen Menigheds Samfund og Sacramente, som en hedning, under saadanne sine Synders Beholdning og Band, og under Guds Vrede, som han (hun) hidindtil har samlet sig selv med sin Haardhed og Ubodfærdighed, og hermed saa overantvorder jeg ham (hende) i Satans Hænder til Kiødsens Fordærvelse, paa det hans (hendes) Siel efter en sand Omvendelse maae blive frie og salig paa

vor Herres Jesu Dag.« Hvorpaa Klokkeren, om det er i Kiøbstederne, og Degnen, om det er paa Landet, strax leder denne bandsatte Synder, om den er da tilstede, ud af Kirken i den ganske Menigheds Paasyn. Dog skal det ikke være saadan en Synder formeent, den Stund han er under Band, at komme i Kirken at høre Guds Ord, men han maae have et særdeles Sted for sig selv nedre i Kirken, hvor det ham forordnes, og saasnart Præsten gaaer af Prædikestolen, skal Klokkeren (Degnen) hver Gang lede ham fra det forordnede Sted ud af Kirken. Kan det i sær Henseende ikke skee uden Forargelse, at han bliver i Sognet, da forvises han til et andet Sogn i Nærværelsen, hvor han og paa samme Tid og Maade, som sagt er, hver Gang ledes ud af Kirken.

II Art.) Om Afløsning af Band.

Naar en halstarrig og forhærdet Synder saaledes, som sagt er, er bleven sat i Band, og som en Hedning, efter Christi Befaling, offentlig udelukt af Guds og Jesu Menighed, da bør dog en ret Guds Tiener ikke saa plat overgive ham, at han jo, som en ret Hyrde, efter Christi Exempel, flittig søger efter det fortabte Faar, og med Bøn og Forbøn, saavel som alvorlige Formaninger, Lærdom og Underviisning, baade offentlig i Prædiken, saa tidt Leilighed gives af Texten, og hemmelig for sig selv, idelig og altid stræber at overvinde al Satans Magt i ham, og ved Guds mægtige Finger løse ham af de haarde Syndens Band, som ligge paa ham, paa det han i Tide maatte omvendes til Gud og leve. Og kommer det saa vidt, at den Bandsatte, formedelst den Hellig Aands Oplysning, seer sin Synds Vederstyggelighed og den meget farlige og fordømmelige Tilstand, som han derover er geraaden i, saa at han angrer og fortryder sit Hjertes Haardhed og Modtvillighed, og derfor længes inderlig efter at komme i Venskab med Gud igien, og antages i de Helliges Forsamling, at han der med andre Guds Børn igien maae have Deel i de hellige og himmelske Ting i Guds Kirke, sin bekymrede Siel til Trøst, Glæde og Husværelse, da, saafremt han sin Fortrydelse retsindig giver tilkiende i en sand og alvorlig Bekiendelse, og man ellers finder rette Bodfærdigheds Tegn hos ham, skal Præsten strax give Provsten (og, om høi Vigtighed det udkræver, Bispens ogsaa) det tilkiende, og indkaldes da den Bandsatte og i nogle andre Præsters Overværelse flittig forhøres og, efter mueligst befunden alvorlig Anger og Ruelse, til-